שלים מגרפין אחד ובאבנט כתיב

וחרגמן ותולעת שני. ותכלת. למר

חדום שפתו הרגמן והוחל להכ"ה(ה)

ותולעת שני.הוא לחר לבוע בלבע

שמרפו (כ) כרמו"י: שמרפו.

: מותר. לפרב ממהן פשחן לפי

רחלים נחבמל ברוב של גמלים:

שהן וקנבום. שנחערבי והרוב

נכום מוחר להכיא לחר ולערב

: ב חשיריים והכלך . מינים

וי הן והכלך גדל בכרכי הים

י כתבנית הוהב והוא רך ביוהר

לנמר: אבל אכורים. דחתי

ור. (ב) קארסיין. לחחניפי

בצנקים. בכם כוז מייל פיים מהנטה פוחחה לדפה ה"ה. פכב כשין כלה : אין הכחצים מייל פ"ה מהלכות כני החקוב טרי פיני מיתכות כני ההקדב הייב: צבר נכולים. כהיצ ביים דנגנים מינ. מיי! פיני מהלכת כולוים היי ספב ואריך לפנ . פור ועו"ב עד סימן רנק פפיף פי': וכן הפשתן. מיי' עם פית: ב חשיריים. מיי

חדושי מהרי"ה אם רוב שן הנסלים מותר. פי' תר"ב כו' ובסידי דיבש ביבש - אבל קשה חדא דהלא אין סבסלין איסור לכתחילה אפת אם נתפרב יבש ביבש איי במל כרוב אפילו מדרבנן אבל לא במשנה מתיר לכתחילה לערב מין שני. ועוד דיבש ביכש אסור לאכול כולו כאחר אפילו לפי יש פוסקה

תוספות רע"ק פ'ם משנח א (אות לד)

ישנים ביומא פרק כא לו

והקנבום) בחום

תביא ראיה דאין חבוינה למה שאנו קורון קנבום דחרו לעיל פ"ב מ"ח מבואר דקנבום אינו עושה אלא שיש בלא פשתן ועי' בתשובת הר"ן מימן נ"ם . ותיפה על תר"ו בדרים דו"ב ד"י עם כשר אף רבסין בשא"מ שינו בו דין דשילם. היתר. אבל בדבר שיש לר עכשיו חיתר לא בסל אף כשם הת"ה רפים שנתערבו בחלב דסותר ליתנם לבשר. וע' בתשובה שלי מי' ר'י ושי ר'פ ושם הארכהי בוה בעות"י: תלי בוח. דאף אם הני אינו מינו הא גם במין

ש אלא צפר וששתים. דכתיב (ויקרא ינ) והבנד כי יהיה ט בנגעים אלא למר ופשחן. במשנה ג פרק יא דמב' נגעים תנן גרפות בבגד למר או בבגד פשתים: אין חבחגים לובשים דבגדים לבועים אינם מפתאי' בנגעי'. והני תרי כללי לא דמיין ש במקרש אלא צמר ופשתים . לבבגדי כתנים כחיב שם להדדי כדאי' בירושלמי דכלאים בין לבנים בין לבועים והכי נמי בגדי אא פשמן ששולה בד בבד כלומר קנה יחידי מכל גרשין ואין שני כהנים לבנים ולבושים : אין הכחנים לובשים וכו' . כ' הר"ב דבבגדי

כהנים וכו'. ור"ל כהגים הדיופים ולהכי נקנו בתר הכי אבנני דאינו בבגדי כ"ג שם כיא פור ושים שם פיתו איכא נמי מעיל אפוד וחשן. ["ומ"ש הר"ב בענין תולעת שני עיין מ"ש ברים פרקי"ד דנגעים בפ"ד]: ["אם רוב מן פ"ם (סשנה א) חי"ם ד"ה הגמלים מותר. פירש הר"ב שהלמר נתבטל ברוב. חלפינן בפ"ק דחולין דף ביבש מין במיני כו' עב"ל. יא מאחרי רבים לחפות דכל האסורים בראה דבא ליתן סים בטלים ברובא דאית' קמן. ובמידי דיבש ינתן שנם דרפי ליבש פיבש. מין במיט אפילי מדרבטן אין לרוך יותר . כרתנן במשנה ה רים פרק ף דמולין. ובתר שמא אוליכן במין במינו. ואפיני אית לחד שם לווי. לבשה לבחחילה ובאן כדהיתה בפרק בתרה דע"ו: ב דושיריים וסכלך. כתב הר"ב פל מפי פס. ופיים הרמב"ם וידמו כחילו כס למר ופשחים מפני שהחחד מהמינים ההם חלק כמו הפשחן והשני יש ני יבשות והוא

השיריים

להכה

רקב. בבית הסקרש נדינ ו"כ בית הסקרש וכיומלפי בסקרש וכ"כ נד"ב. זה ביה כד"ם זה כם זה זכן מסון. למוצה נמטל"ב על מהצה. הפשתן והקובום נד"ו ו"ב הפשתן והקובם וניומלפי הקנבום והפשתן.

מבני פראית היפין יא

בנגעים אלא צמר ופשתים. אין הכהנים בדם חלוון. וארגמן למר לבוע לובשין לשמש בבית המקדש אלא צמר ופשתים:). צמר נמלים וצמר רחלים שמרפן ד) זה בזה. אם רוב מן הגמלים מיתר ה. ואם רוב מן הרחלים אסור. מחצה למחצה אמר . וכן הפשתן יהקבום יו שמרפן זה בזה ו) : ב השיריים ח והכלך ס). און בהם משום כלאים י

אסורים

ברבים לובשין לשמש בביהם"ק אלא צו"ם. כנות' הכנדים שלין כנחים של נו"פ.והני בהדיוסים. וחשן ואפוד ותעול דכהן נדול של כנחים של נו"פ ים אלא של פשתים דוקא כגון כתנת ומכנסיים ותלנפת ואבנס שיש ש סיו: ב חשיריים והבלך וכיי. בגמ' ר"פ במה מדליקין מייתי בריי׳ דתניק

מלאכת שלמה

תפארה ישראל

7997

פום (א) ובתב פוד ט"ר רבינו הנאון אממ"ו ושק"ל . ומה שהקפה ש"ר סו' לל"ם מ"ם למו"ם דחין מבטלין זל"ז : מבו"ח שנחערב לנ שנים ווהו איני יבש ביבש דבטל. ובמח"כ לימח דחרי לה משכח"ל יבש ביבש בבו"ה. כ"ח בקבום שלני: [אות לה] < מרש ביבש דבטל. מותר בישה משכח מבר"ל וא מלאות בר"ב ד"ה שותר לעיב יצם כים לכלו. התיכה בשר שבלעה חלב שנתערבה בשחר התיכות . ובכה"ע לה ק' הכלחים . עברון פשתן וט' נחבבה דהותרו מעיקרת כ"ה בפ"ע. והווית החיסור מכח התערובות. משת"כ בב"ח ברוב כו") ואף בגווכא דלשיל. עכלס"פ . ומה שהקשה רבינו בשם מהו' שבואל פחספ היתר עכשיו שיוכל ללבשי ז"ל בנתבסל נמר בומר נמלים דמותר לערבי בססתן . מ"ם מכת שאפה עם ללי שכתב הר"ן בשם הרי"ף נדרים דף נ"ב דלא בטיל. דמדיש תקנם מיד. בכס"ג דטיל"מ נא בשל אפי באים מיט. זכ"ל ק"ל מי"ד ס" ז'ים ס"ו אלב שבתב אישם דברי הר"ב ד"א שנתבסל במים מותר ליחט לבשר. ומ"ם מכת שאכאו עם ללי שכל"ה ולפעו"ך שכתב צפח שצלאו עם מדהקשה הר"ץ נוסיה בדומה לוה. אסברא דיליה. בתולין דרצ"א. דמ"ש פת בשר בתנור א' דאמד כג"ע מדנים שענו בקערה. דמותרות בכותה. ותירץ דפת הנ"ע שהני. דהף האבדו בהגב דרים היי לריחת להו מנחת. עכ"ש מדנרגם . יסברו דממסות מעורב טו: (ב) ותמוה דברשיל"ט דאפשר האיבלו

' דשיריים הוא מין שדומה לפשחן . וכלך הוא מין דומה ללמר ואשר משום מראית עין לתפרה יחד וכן משמע מהרמב"ם [רפ" מכלאים] זי מציי מותרים (יד רציה). ואילה"ק מחלב של נכרי ופתם יינם. דאף דבוה": נתבטל הטעם דבשבילו נאכרו. ואפילו הכי אסורים גם נכשיו ולפחר יחיה ל

ลิกซล תוספות אנשי שם

הד"מ כפיצ מהי סומאת לרפת. (רמ"ז): בגג ציים. ודוקא בנגשים אבל כשרלים משמא ב"ש רפש"ג רעי בפר אן. גם שאר בעים ואפילו לתוא דר"י בשבת דף כ"ד דמתשט גם בשרלים שאר נגדים מ"מ לא ברגרות ש"פ יו"ד סי' צ"ש ממשטינן אלא סשיראים והכלי ואמר גמלים אף אפילו שאה של פדים הדקים שששים ממום בכ"ש הש"ך שם פ"ק ב"ב בגדים חשובים. אבל סנסים שעושים ממנם קלקלי וחבק ס"ם בכלל שק כמבואר בשנת ד' ס"ד והוא טמא בשאר טומאות לכ"ע. אבל בנישים לא כסיב אלא בגד לבד ושלה של שים ב"ד והוה שמה בשנה ביות חות כל ע. חבר כנושים נה שפיב הדוו כנו ושנה של כו משחב גם עותר כנושים בתמים בתחום בתחום בתחום בתחום בתחום האינו בל משחם גם במה במשחם בתחום סוא משום דאיט חשוב ובעל וכדכתב סר"מ כפ" מסלכות כלאים ח"ל ואין משבין

צב נימות . (רמ"ז): בסשבה ברוצה למתנה אסור גראה דמתנה למתנה סוא משם הותרא דמספקא לים אי כון מפני שאינה פוסף אמר באר בשא"ם בראורייתא בשל צב במין לם לוו פחות . משום זה שנם בהגל דין רוב ודין מחלם . וכם"ב "ל בח"ד פי"ל דכלים וח"ב פי"ל דינשים ומ"ד פ"ד דתקוואית ומ"ם פילו וכן יל בכוליה פ"ב דתבשירין .

9999 נגדיקן שהוא למר לבר. וים פשתן לבר. ירש שניקן יחד:

בן דבלא ערבן אפי כל הבנד מומר נמנים וחופ ומר דפ פשחן מלד ה' . הפר לנובש : ה) לערבן בפשחן. דנתבעל ם ברוב. דהרי יבש ביבש היכא דליכא חשם שכשיבשלם יתן טעם פי. אפי מד"ם סגי ברוב. א"כ הכא דוא שייך בישול ופעם. ורוב . מיתי למר בכשהן . מדהערובהן ששה האיפור . לא מבטלי רצים]. זלא דתי לבו"ח דתבטלי זל"ז. דהתם ע"י טעם לבד נאסר ליכא פעם משא"כ כואים ממשתן נאסר ולא שייך ביפול כ"כ י לבפון אאם"ו וליק"ל (١٤) [וכיב שם פי דסים בדים פנד וכיב שף מפרם : ו) האתף פלאכם בל"א : ו) אזליט בתר רובא (ב): היומה לפשתן : פו משי שדומה לנמר: י) עם נמו"ם : יאו היע ז למד וכלך עם פשחן. אי אפשר דגנ ציריים עם כלך נמי בל שיריים עם פשתן . כלך עם למר . הרי ליכא למיחם מידי .

משנה האשונה

דקרא פשחים כנותר שאינו אקור אלא מה שתפורב ובסיפא הפשחן ני פשתן בניץ: שמורפן. סייני שפורבן יפס יפס בכנין שחיני כר לה מסני ביפול: אב חוב מן הבחלים מוחר. ולפנין עפים סכי פייה דנגפים . ובנגדי כהונה לים חם פשה רוב תן הרחלים סבמלים אי כשר בדיפבד . ונ"ל דגבי תפיל כיון דכחיב כליל חכלת ו מהני חפי' דיפנד : סורתר . ודוקם למר בלמר אי קננוס בפצחן אכל חים אחד של פשחן ככנד שטלו לחד איסר כל הכנד בפיים לא בשל דכל מכי מיני דכל חד לחודים שרי ופ"י חפרובתן נאשרו " ביסול חוץ מכשר בחלב דחלי בסעתה כ"כ טתוס' בנדה ד' ס"ה ים מס' שקלים והיים נתי דפי' הר"ב בת"ד בגד שאבד בי כלאים שבר מרחית פין. כתב סר"ב וסחידית ההמשי מלוי מותר. ונ"ל דסחלת